

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 2 Lei

Invierea și „Duminica.”

Aș vrea să dau cuvântului intensitatea furtunii. Aș vrea să răsună în inimile de piatră, ca sgomotul înfiorător al tunetelor și trăsnetelor căzută în vecinătatea noastră. Aș vrea ca lumea întreagă să ia la cunoștință minunea minunilor ce s'a întâmplat odată în Ierusalim și se spună cu suprema admirația și triumfător: **Hristos a înviat.**

Cuvintele ar trebui să fie lovite de baros, să izbească sufletele acoperite de ghița indifferențismului. Să știe odată și ele că pot râde cu veselie adevărată și plânge cu durere amară pentru nepăsarea lor de până acum, căci: **HRISTOS A ÎNVIAT.**

Măntreb omul de ce nu înțelege cuvântul de mireasmă al florilor albastre de primăvară și șoapta zefirului, vorba dulce a

păsărelelor și graiul repede al izvoarelor cristaline? Căci simfonia naturii primăvărlice un singur lucru ne vestește: **Hristos a înviat.**

A înviat, deși răutatea, invidia, ura, egoismul negă Invierea lui. A înviat triumfând asupra morții, josniciei și mizeriei omenești. Triumful său ne-a asigurat și al nostru, deși mulți sunt aceia care negă Invierea. Credința în Invierea lui și într'a noastră care a creat martiri, face că nu ne pierdem de durere lângă un mormânt, care închide ce am avut mai scump pe pământ; ea face că putem trăi vieța noastră cu inimă rănită, dar cu zâmbete pe buze și că activitatea spiritului nostru învinge slăbiciunea organismului, că ne putem ridica deasupra necazurilor vieții. Credința aceste face, ca urmând

exemplul Fratelui și Invățătorului nostru dumnezeiesc, fără răsvrătire ne luăm Crucea și cu umeri înclinați sub greutatea ei, dar cu priviri înălțate spre cer ne ocupăm locul în convoiul cruciaților, pentru a lupta lupta noastră a cărei premiu va fi: nespusa fericire veșnică.

Iar dacă ne 'ntrebați, ce ne-a dat forță, ca să putem munci pentru „Duminica”, să putem ajunge jubileul ei de zece ani, să nu ne 'nfrângă desiluziile îndurate, să nu ne 'nspăimânte greutățile întâlnite, numai cu trei cuvinte putem răspunde: **Hristos a înviat.**

Dacă cineva se interesează de rostul „Duminicii”, dacă cineva vrea să știe scopul ei și motivele care ne-a îndemnat să-o redactăm, iarăși îi răspundem: **Hristos a înviat.**

„Duminica”.

Preasfinții noștri Arhierei cu ocaziunea jubileului nostru, au binevoit a ne trimite următoarele șire :

Onorat

Comitet de redacție al Foi „Dumineca,”

Sighet.

Împlinind zece ani de existență, primiți Vă rog, sincerele Noastre felicitări. Precum Betleemul mic, primind să se întrupeze în el „Cuvântul lui Dumnezeu”, a devenit mai strălucit și mai prețios pentru neamul creștinesc decât multe cetăți mari și sumețe, așa și foaia D-voastră mică și modestă la vedere, dar propagatoare neînfricată a cuvântului dumnezeesc a întrecut și ca viață și ca folos multe foi și ziare sumețe și pline de reclamă.

Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze munca pentru ca să puteți neconturbați lucra și de azi încolo și să întreceți în ani pe cele mai vechi Foi, spre a putea îndruma pe calea singură adevărată a mântuirii întreg poporul bun al Maramureșului, ca văzând și alții faptele lor bune să preamărească pe Tatăl cel ceresc.

Oradea, la 1 Aprilie 1934.

Episcop, Valeriu Traian

vântul Domnului, care i-a fâgăduit rod îmbelșugat pentru credința căreia și-a închinat viața.

Din prisosința sufletului „Dumineca” a revărsat pretutindeni lumină și căldură și zece ani dearândul a închinat apostolat sfânt Domnului și credinței lui, susținută numai de dragostea Lui, care toate le biruiește și de nimica nu este biruită.

Sufletul meu se bucură, peste măsură, la împlinirea acestor zece ani de apostolie și îmbrățișează întru binecuvântare, cu recunoștință, pe toți cei ce au muncit și au jertfit pentru acest apostolat. Am urmărit cu drag suflete cari n'au lipsit aproape dela nici un număr cu contribuția lor; și pe toți cei ce au deschis casele lor primitoare și sufletele lor calde luminii dumnezeiești, adusă de „Dumineca”.

Urmași, cu tot sufletul, cărarea binecuvântată. Este cărarea Domnului și El vă însoțește și lucrează împreună cu voi. Să se răspândească tot mai mult și să crească tot mai mare, înmulțindu-se roadele pentru împărăția lui Dumnezeu, căreia este închinată cu dragoste curată.

Trimițând această binecuvântare pentru „Dumineca”, sufletul meu revede fericit toate cărările „Duminecii,” mai ales prin scumpul nostru „Maramu-

Binecuvântare „Duminecei.”

Ea vine caldă și cu prisosință din sufletul care a urmat, cu drag, primii pași îndreptați pe cărarea apostolatului săptămânal, prin satele de pe plaiurile Maramurășului iubit și neuitat și departe peste hotarele lui.

„Dumineca” a fost pornită la cale cu multă trudă și multă jertfă, să ducă o rază caldă de lumină la vetrele strebune ale credincioșilor, pentru a întări credința străbună și a păzi focul sacru nestins în suf-

lete și în familii, în vremi grele și frământate de multe ispite și de felurite primejdii. Toți cari au primit acest oaspete credincios s'au putut bucura de această lumină, pentru că, deși nu bogată în bogățiile veacului trecător și peritor, intră în casă încărcată de credință și de dragoste, cari au și împuternicit-o pentru a-și urma cărarea apostolatului sfânt. Cu adevărat a plecat la apostolat fără traistă, fără pungă și fără haină, întemeiată pe cu-



răș, cari au fost scumpe cărările mele, munții și văile cu toți cei ce își plinesc alergarea vieții pe acele binecuvântate plaiuri, pentru că Duminecă sfântă și luminată au fost pentru mine.

Intre cu „Dumineca” aceasta binecuvântare în toate sufletele tinerilor și bătrânilor, ale coconilor și ale moșnegilor și-i îmbo-

gătească în tot binele, acum și pururea.

„Duminecii” viață rodnică într-o lungime de zile pentru, ca să fie ea, și pe mai departe, binecuvântarea pentru întreg Maramurașul, scump sufletului nostru și departe peste hotarele lui întru mărirea lui Dumnezeu.

Cluj, 2 Aprilie 1934.

Episcop Iuliu Hossu.

„Indrăsniți, Eu am biruit lumea!”

Lumea este stăpânită de haos și anarhie. Omenirea se sbate neputincioasă în întuneric și strigă zădarnic după ajutor, după o rază de lumină. Criza politică, morală și economică s’au întretesut atât de complet, încât marii meșteri vremelnici ai destinului omenesc, epuizând toate roadele speculațiunii omenesci, stau cu brațele încrucișate în fața prăpastiei ce ne amenință. — Tot mai mult se vede că am putea fi în pragul prăbușirii întregii noastre civilizațiuni contemporane,

Când toate eforturile omenesci, toate mijloacele lumesci rămân fără rezultat, o singură mântuire ne mai poate surăde: Christos. Christos ne poate călăuzi din bezna întunericului, din pustiu anarhiei generalizate. Oricât de mult ne-ar ironiza necredințioșii, oricât ne-ar bagateliza scepticii, să credem în puterea izbânditoare a credinței creștine. *Inarmați cu puterea credinței, să îndrăsnim a ne afirma în viața omenirii, să transformăm și să modelăm viața colectivă și individuală după îndreptarul credinței.* Când ne vom fi reincreștinat prin îndrăsneala credinței, vom fi biruit haosul ce ne înspăimântă.

Valeriu Pop,
președintele Agrului,
fost ministru.

Scrisoarea Excelenței Sale Dr. Alexandru Nicolescu.

Zece ani de activitate pe terenul publicisticii, militând activ pentru Biserica lui Isus Hristos, dând hrană sufletească la preoți și intelectuali, strângând rândurile atleților cauzei Domnului, îmbărbătându-vă împreună, sprijinându-vă, semnalând primejdiile, arătând căile și mijloacele de mântuire, este desigur un efort considerabil, pentru care noi ierarhii vă suntem foarte recunoscători. Dacă adaogăm mai apoi că revista aceasta servă de organ de propagandă prin suplimentul său și Agrului Maramureșean, care la rândul său e model tuturor celorlalte organizații similare din celelalte eparhii, elogiul

nostru crește în proporții și n’avem cuvinte destule să vă indemnăm să perseverați pe calea apucată până la izbânda finală când veți fi izbutit să înrolați pe toți frunzeții Maramureșului sub cutele steagului pe care l-ați desfășurat în numele lui Hristos și al crucii sfinte.

Urez deci ca acești zece ani de lupte să fie numai aurore care să vă deschidă perspectivele aurii ale unui viitor bogat în ani și activitate multiplă pe toate terenele ideale ale unui creștinism și catolicism viu și activ.

Alexandru Nicolescu,
episcopul Lugojului.

Christus vincit, Christus regnat, Christus
imperat, Christus ab omni malo problem
suam defendat.

Scrisoarea Excelenței Sale Dr. Alexandru Rusu.

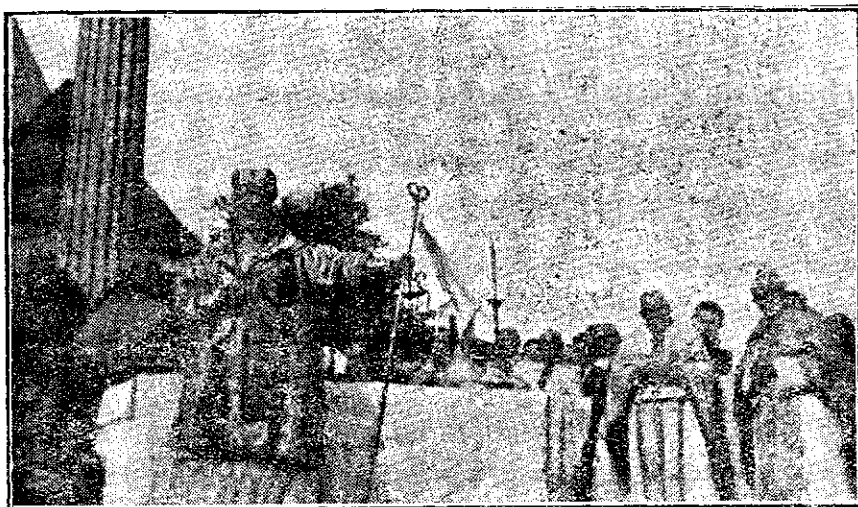
Bucurându-ne din inimă, că munca făcută și desinteresată, depusă, săptămână de săptămână, cu atâta folos, de cei ce au îngrijit și îngrijesc micul buletin oficial al Vicariatului nostru din Maramureș, a ajuns să poată privi cu mândrie la un trecut frumos de zece ani încheiați,

binecuvântăm cu drag aceste străduințe, urându-le să poată duce scumpa lor „Duminecă” prin concursul înțelegător al celor buni, la și mai mare înflorire.

Baia-Mare, la Bunăvestirea anului sfânt 1934.

Dr. Alex. Rusu,
Episcopul Maramureșului.

Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu predicând la
congresul general al Agru-lui ținut la Dej.



E. A. P. Alex. Rusu
Episcopul Maramureșului

Dintr'un ordin al Excelenței Sale Alexandru al Maramureșului

Preoțimea și AGRU

Socotind chestiunea promovării mișcării agriste drept una dintre îndatoririle Noastre de căpetenie, găsim a fi potrivit să revenim asupra celor comunicate anterior în chestiune, căutând a ridica din nou această mare problemă, pe care dorim ca Veneratul Cler eparhial să o socotească — cum și este în adevăr — o adevărată piatră de încercare a vredniciei sale pastorale.

AGRU-I, deși asociație mirenească, nu este o chestiune a mirenilor, ci o chestiune și încă o mare chestiune a preoțimei. Este deci profund greșit preotul din pastorație, care ar crede, că poate să se desintereseze de această mișcare și că poate avea conștiința împăcată și dacă nu activează pe acest teren cu tot efortul de care este capabil, mergând eventual chiar până la nesocotirea ordinelor Noastre concrete date în cauză. Oriunde preotul a știut să se identifice cu chestia AGRU-lui — cum se chiamă la noi marea „acțiune catolică”, patronată de Sf. Părinte al Romei —, mișcarea a prins rădăcini și a dat rezultate, iar unde nu există nici măcar nucleul inițial, ori este numai o organizație de formă, fără nici o viață, e limpede, că preotul nu a făcut ce neapărat trebuia și putea să facă în cauză. Aceasta la noi în Eparhia Maramureșului, cași oriunde în Provincia mitropolitană și ca și oriunde aiurea, în marea biserică a Domnului . . .

. . . În fața acestei situații — pe care dorim să o schimbăm și trebuie să o putem face — invităm, din nou și cu toată stăruința, Veneratul Cler eparhial să caute a se documenta cât mai deplin asupra menirii și chemării mișcării agriste și a se pune cu tot dinadinsul pe lucru, spre a face din Eparhia Maramureșului o adevărată catedrală a AGRU-lui.

Epistolie către maramurășeni

de canonicul N. Brnzeu (Lugoj.)

Nori grei se așezase pe cerul albastru al Bisericii spre sfârșitul primului veac după Hristos. Diferitele erezii, pe care le-au combătut deja apostolii Pavel, Iacob, Iuda și Petru în epistolele lor tot mai multe se întindeau pe teritoriul Asiei mici, amenințând unitatea internă a micii societăți creștine. De altă parte persecuțiile din partea puterii de stat, începute sub Nero, au luat o formă și mai violentă sub împăratul Domițian. Apostolii Domnului unul după altul fusese măcelărit, singur sfântul Ioan mai era dintre ei în viață, dar și el surghiunit pe insula Patmos. Ce mirare, că bieții creștini, cărora încă nu li-se dăduse să vadă victoriile Bisericii, cum le vedem noi din decursul istoriei, începuse să-și piardă speranța de viitor? Doar, cum ne arată sf. Petru în a 2-a epistolă a sa, înainte de aceea cu 30 de ani „batjocuritorii” începuse a descuraja pe creștini cu întrebarea: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții, toate așa rămân din începutul făpturii”. (2 Petru 3, 3—4).

Atunci apostolul iubit al Domnului, care din depărtare auzea aceasta plin de durere, a scris cartea aceea minunată, singura carte profetică a Testamentului Nou, ce poartă numele de *Apocalipsă*, adică *Descoperire*. În această carte el, după descoperirile ce aieva i-le a făcut Domnul, arată în imagini și simboale, luptele Bisericii din toate vremile, tăria făgăduinței Domnului care va veni și victoria finală a Bisericii asupra dușmanilor. Această carte servește nu numai spre mângâierea creștinilor în vederea împrejurărilor ce-i pot ajunge, dar ea arată totodată, cum trebuie noi să ne purtăm, ca

să fim la înălțimea chemării noastre.

În privința aceasta sunt foarte instructive scrisorile ce se găsesc la începutul Apocalipsei către cele șapte biserici din Asia mică: șapte scrisori, către fiecare biserică una, precedate de o scrisoare generală care sună tuturor bisericilor. Tot ce spune sfântul Ioan creștinilor de atunci, se potrivește și nouă, creștinilor din veacul al XX-lea după Hristos.

În luptele pe cari le are Biserica și pe cari le are fiecare dintre noi, oare nu se găsesc atâtea, cari se descurajează, se stânga în ei flacăra primei însuflețiri? Tu creștine care cu atâta zel te ai înscris în „Agru” și acum găsești că merge atât de greu, că nu se poate face nimic, oare nu ți-se potrivesc și ție cuvintele Apocalipsei: „Știu faptele tale și osteneala ta și răbdare ta și cumcă nu poți suferi pe cei răi... și tu ai răbdare, și ai suferit pentru numele meu și nu te-ai ostenit... Ci am împotriva ta, că dragostea cea dintâiu o ai părăsit”. (Apoc. 2, 2—4).

Să avem grije ca să rămână în noi aceeași însuflețire cu care ne am pus în serviciul cauzei bune: să nu ne abată dela calea apucată nici un fel de greutăți, suferințe, amăreală. Să fim stăruitori. Iată ce ne spune la alt loc Apocalipsa: „Știu faptele tale și necazul și sărăcia ta (ci bogat ești), și că ești hulit... Nimica nu te teme de cele ce vei să pătimești. Căci istă diavolul va să arunce din voi în temniță, ca să fiți puși la încercare... Fii credincios până la moarte și-ți voi da ție cununa vieții”. (Apoc. 2, 9—10).

Să ne cutremurăm de dojana ce se trimete îngerului bisericii din Sardes: „Aceasta zice cel ce are șapte spirite ale lui Dumnezeu și șapte stele: știu faptele tale căci ai nume că trăești și ești mort. Priveghează... (Apoc. 3, 1—2).

Cu totul altcum răsplătește Domnul tăria celui din Filadelfia: „Știu faptele tale. Iată am pus înaintea ta ușe deschisă și nimeni nu o poate închide, căci mică putere ai și ai ținut cuvântul meu și nu ai ținut cuvântul meu și nu ai tăgăduit numele meu... Pentrucă ai păzit cuvântul răbdării mele, și eu te voiu păzi pe tine în ceasul ispitei ce va să vie peste toată lumea ca să ispitească pe ceice locuiesc pe pământ. Iată viu curând. Tine ce ai ca nimenia să nu-ți iea cununa ta. (Apoc. 3, 8—11).

Cuvântul unui păstor în zilele noastre nu ar putea suna altcum. În focul încercărilor, ce mistuie pe bunii creștini pe tot întinsul pământului, balsam alinător sunt cuvintele venite de sus, cari arată că acolo se ține seama de greutățile cu cari luptăm, de altă parte suntem încurajați la continuarea luptei.

La luptă, ca peste tot în viața creștinească, se cer caractere. Vai de omul fără caracter, ce se clătină ca vântul! Auziți ce scrie îngerului Bisericii din Laodiceea:

„Știu faptele tale, că nu ești nici rece nici cald: o, de ai fi rece sau cald! Iară fiindcă ești stămpărat și nici rece nici cald, te voiu vărsa din gura mea. (Apoc. 3, 15—6).

Precum aurul în foc se lămurește, așa și caracterul omului în suferințe, de aceea zice Domnul: „Sfătuiescu-te să cumperi de la mine aur lămurit din foc...” (Ibid. 3, 18). Suferințele și încercările noastre

sunt dela Domnul: „Eu pe oricâți îi iubesc îi mustru și îi cert; râvnește dară și te pocăiește. Iată stau la ușe și bat; de va auzi cineva glasul meu și-mi va deschide ușa, voi intra la el . . . Celui ce biruește, voi dau lui să șează cu mine în scaunul meu; precum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu în scaunul Lui.

Cel ce are ureche, auză ce zice bisericilor Spiritul! (Ibid. 3, 19—22).

*

Am ținut să reproduc aceste pasăgii din *Descoperirea* (Apocalipsa) sfântului Ioan, pentru iubiții noștri maramurășeni a căror însuflețire, lupte, strămtori, tărie de caracter și stăruință sunt cunoscute departe, departe. Cuvintele Scripturii să le fie făclia ce îi conduce mai departe la biruință.

De aceasta parte nu mai puțin se potrivesc cele reproduce mai sus, fraților de la gazeta *Dumineca*, ce cu ajutorul Domnului a ajuns la un popas însemnat: implinește zece ani de viață! Acest organ e o dovadă că Mărămureșul nici odată, în clipe grele, nu a fost lipsit de conducători, cari știau să fie la locul lor. „Dumineca“, acest mic far luminător pentru un colț de țară cam îndepărtat de marile faruri, cu Biblioteca populară din Mărămurăș și cu celelalte opere culturale religioase, între cari organizarea Agrului în toate comunele, servesc de pildă multor alte regiuni.

Toate urările noastre de bine gazetei *Dumineca!*

Iar vouă, fraților maramurășeni: tărie și stăruință: voi sunteți poporul lui Dumnezeu cu care va locui pe pământul cel nou, în cetatea cea sfântă a Ierusalimului celui nou. „Iată locașul lui Dumnezeu cu oameni și va lăcui cu ei; și ei

vor fi popoarele lui, și însuși Dumnezeu va fi cu ei, Dumnezeu lor“ (Apoc. 21, 3).

Hristos a înviat!



Soarele primăverii.

Minunea din fiecare an se petrece sub ochii noștri: la lumina și căldura soarelui de primăvară învie câmpia și codrii; se desteaptă găngănilor amorțite peste iarnă, ori ascunse în pământ; revin paserile cântătoare; se dreg cuiburi vechi, se înfiripează altele noi; plugarul răstoarnă brazda pentru pânea, cea nouă, reincepându-și cântecul de muncă și de bucurie.

Dacă într'un singur an soarele nu s'ar mai urca pe cer, ci ar continua să-și urmeze calea lui scurtă de iarnă, nu am vedea nici una din minunile pomenite, ci pământul ar rămânea sub zăpada și gheața iernii. Toate învie numai în lumina și căldura razelor soarelui, în căderea lor, tot mai perpendicular, pe fața micii și frumoasei noastre lumi: pământul.

Nu există reînviere în natura sistemului nostru rotar decât în aceste emanații de lumină și de căldură ale soarelui.

Pentru viața omenească, pentru trup și suflet, bine înfrățite, fericite, nu este alt Soare decât Hristos Domnul. Lumina ce radiază din adevărul adus de El pe pământ, singură poate împrăști intunecul neștiinței și al necredinței. Căldura eticeii lui, a Dragostii Lui, singură poate topi gheața de pe sufletul omenesc.

Toată iarna se plimbă pe cer luna, și strălucesc în înălțimi luceferi, constelații, și stele. Dar pământul rămâne înghețat. Lumina lor nu e de ajuns nici

pentru a ne apăra să nu cădem în prăpastii, dar încă să desghețel Lumina lor e frumoasă, dar e rece.

Așa, științele, filozofia, tehnica, civilizația, sunt frumoase și de preț, dar lumina lor e rece. Ea nu poate încălzi pentru rodul bun și sănătos al vieții, inima omenirii.

Vieța acestei inimi a umanității e Soarele Hristos. Dar cu o condiție!

Soarele Hristos să nu umble pentru noi pe drumul scurt de iarnă. Să se ridice tot mai mult asupra vieții noastre; razele Lui să cadă perpendicular pe spiritul nostru.

Pe drumul soarelui din cer noi nu suntem stăpâni. Nu-l putem atrage din orbita lui de iarnă cu puterile noastre.

Pe soarele Hristos îl putem aduce să ne lumineze și să ne încălzească drept în creștetul capului, în centrul spiritului nostru. Ele gata ori când să părăsească depărtarea, drumul lui de iarnă, și să se fixeze în poziția din mijlocul verii.

Apropierea Lui, o determinăm noi cu credința și cu faptele noastre. Prin punerea în practica vieții a Evangheliei Sale. Prin activismul creștin.

Întoarcerea la poruncile Lui, practicarea lor, ne readuce soarele primăverii spirituale. Regenerarea noastră și a lumii. Bucuria și mulțumirea, creația muncă în dreptate, în pace în frăție, în dragoste. Să-l chemăm din drumul Lui de iarnă, unde-l lăsăm prin depărtarea noastră de El, nu a Lui de noi și să-l fixăm în zenitul cerului de vară.

I. Agârbiceanu



Pentru numărul jubilar al „Duminecei.”

Presa creștină are să susțină, de bună seamă, o luptă grea, o concurență nelegală, din partea celei necreștine, imorale, distructive. Pe când cea dintâi n'are alte arme decât acelea ale binelui, adevărului și frumosului, — a doua găsește aliași nenumărați în păcatele, ticăloșiile și vițiile omenești; ea n'are decât să sgândăre fiara din om, ca să ne pomenim, cu urletele și isprăvile ei fioroase, nu numai noaptea, ca'n junglă, ci și ziua la amiază. Bine spunea sfântul părinte Papa Pius XI: „Nu veți putea face niciodată destul pentru presa bună.”

Pe lângă ajutorul lui Dumnezeu și sprijinul oamenilor de bine, factor hotărâtor în dezvoltarea presei creștine este personalitatea scriitorului sau a publicistului. Un lucru, de care oamenii noștri nu prea țin seamă totdeauna.

Deși s'ar părea că tiparul stă la îndemâna oricui, că în republica literelor e democrație și egalitate, totuși nicăiri regimul privilegiului nu e mai în floare, ca aici. Nu oricui îi e dat să ridice tonul și să mustre pe cei nerușinați, să demaște pe cei fățarnici, să rușineze pe cei mincinoși, să biciuească pe cei nedrepți.

Când se găsește, însă, acest om, el e suveran.

Are dreptate poetul: „Ca'n basme-i a cuvântului putere!”

Puterea lui e mai mare decât a unei stăpâniri, mai înspăimântătoare decât a unei armate, vorba criticului francez Saint-Beuve. E câte un cuvânt usurpator: primește înțeles fals; numește puterea abuz; libertatea desfrâu; progresul regres;

sporul scădere; gloria ignominie; credința superstiție. El poate rătați spiritele, tulbura popoarele, răsturna tronurile, schimba frontierele, face să înceteze echilibrul universal și să împiedice, timp de veacuri, progresul civilizației.

Sunt cuvinte sprintene ca un junșan, înfiorătoare ca un curcitor, absolute ca un dictator, implacabile ca un executor; în sfârșit, sunt cuvinte neistovite cari, odată rostite, trec din gură în gură și sunt menite să circule mereu.

Ce aș putea să urez mai potrivit „Duminecei”, la împlinirea întâiului ei deceniu de existență, decât să-i hărăzească Cel de sus autori de asemenea cuvinte, pentru a se bucura de praznicele ei viitoare toată suflarea românească?

P. Ioan Georgescu.



Sfântul Petru și învierea.

Nu se poate închipui o tovrășie mai minunată decât aceea ce era între Domnul nostru și ucenicii săi. Câtă dragoste îi lega de Dânsul! Câte clipe fericite au simțit ei când erau în jurul Lui și ascultau cuvântul Lui dumnezeesc care mângăia și umplea inimile de o nouă speranță, de pace, de liniște, de fericire!

Nu e mirare deci, că ei ar fi fost în stare să sară în foc și în apă pentru Domnul. Cel mai arzător îl iubea pe Isus Petru și cu Ioan. Dovadă ne sunt Evangheliile cari despre cel dintâi ne spun, că la Cina cea de

taină și-a plecat capul pe pieptul Domnului, iar despre celălalt că a tăiat urechea slugii arhierului, ca să-l apere pe Isus.

Dar, vai! și apostolii au fost oameni. Au avut și ei momente de slăbiciune, deși au fost oameni atât de tari și mari sufletește. Sfântul Petru însuși, aprins de altă dată de atâta foc pentru Isus, l-a... tradat, s'a lepădat de El, cu jurământ, că nu-l cunoaște.

Ah bistă inimă omenească, câte slăbiciuni te pasc, câte valuri te poartă!

Petru s'a lepădat de Domnul, zicând că nu-l cunoaște. Deși această lepădare își are explicația și scuzele ei: a voit să fie cu Domnul până în sfârșit, să vadă toate, să auză toate, să știe toate.... Totuși e o adevărată lepădare, e o minciună, e o mare slăbiciune. Și Petru a știut și a simțit aceasta; de aceea a plâns cu amar, de aceea s'a rușinat el când Domnul l-a întrebat după înviere: „Petre, iubești-mă mai mult decât aceștia”. El răspunde cu smerenie: „Doamne, tu toate le știi, tu știi cât te iubesc”.

Cât sbucium, câtă durere, câtă frământare sufletească a simțit Petru în cele trei zile, cât Domnul a fost batjocorit și huiduit de Jidovi, cât și-a dormit somnul Dumnezeesc în mormânt! Lacrimi multe au curs din ochii lui, sughițe și suspinuri adânci iesieau din sufletul lui; nu-și afla alinare și mângăiere; păcatul, uricioasa lepădare îl rodea și-i slăbea puterile.

Dar mânia Domnului nu ține mult. Așa a fost și cu Petru. Când a auzit că mormântul e gol, Petru a fost cel dintâi care a alergat la mormânt să vadă ce e. S'a deșteptat în el iarăși dragostea înflăcărată pentru Stăpân, care de altfel niciodată nu s'a stins, numai

dormea și s'a întunecat pentru o clipită, în mormintele lepăderii.

Domnul e nemărginit în bunătațe și iertare; după cum ne spune sfântul Pavel în epistola către Corinteni. (c. 10), între cei dintâi cărora li s'a arătat Domnul după înviere a fost sfântul Petru. Domnul nu e supărat pe el, ba îi face nespusa cinste și bucurie că i se arată îndată după înviere. . . .

O bună mângâiere pentru păcătoși; cari și ei, poate ca Petru, au vătămat pe Isus, s'au lepădat de El, poate nu odată; dar iată exemplul lui Petru ne

arată că Domnul nu ține mânie; Domnul iartă și pe cei mai păcătoși, dacă se căiesc și se întorc.

Și acum toate le va ierta celor slabi și păcătoși. *pentru înviere.* Căutați-l deci cu încredere și cu iubire. Sfântul Petru după căderea sa a ajuns să fie și cap al Bisericii. Păcătoșii n'au de ce să despereze, pot ajunge iarăși prieteni ai Mielului. Încredere deci și curaj. Apropiati-vă de Domnul cel înviat din morți. El va ierta toate pentru înviere celor buni și binevoitori.

P. Dr. Tăutu.

doisprezecelea în zbulciumul agonic: neamul omenesc are viziuni îngrozitoare: în fața locșitorului lui Hristos se desprinde o minunată viziune, vrednică de zbulciumul vremilor: viziunea împărăției lui Hristos.

Când ordinea cotropește și valuri revoluționare înundă zagarile lumii vechi, iar sufletele sunt stăpinite de groază, Sfântul Părinte apare prin poarta domului Sfântului Petru, și până când în fața ochilor lui se desfășoară viziunea viitorului, mâinile lui desfac stindardul Hristosului Rege. Trebuie catolizată din nou suprafața pământului. Trebuie imbibat cu spirit catolic individul, familia, societatea. Aceasta este leacul, aceasta este calea pe care trebuie să fie împins viitorul.

Spiritul Acțiunii Catolice.

Stăm în fața multor neînțelegeri, unui indiferentism nepăsător, păcătos când vrem să vorbim de acțiunea catolică, despre aceasta nouă orientare catolica a sufletelor, care este chemată să decidă asupra viitorului neamului omenesc întreg.

Prăbușirea în toate părțile.

Lumea arde în flacări. Par-că universul întreg este scuturat de friguri. Un vuet îngrozitor a crizelor succesive se întinde de la un capăt al lumii până la celalalt. Societatea omenească ca și o casă care se dărâmă parcă în toate încheieturile. Anarchia economică a luat proporții neînchipuite. Massa imensă a șomerilor, a fiământilor, a disperaiilor își cântă cântecul de jale, de țî-se rupe inima. Criza producției și mizeria care o însoțește, o întrece criza morală. Instituția sfânta a familiei sângerează de moarte. Onestitatea vieții publice și iubirea desinteresată a patriei au perit. Nu criza economică este năcazul cel mai mare, viața însăși este bolnavă.

Este de obște cunoscut că izvorul principal al tuturor relelor este din domeniul orientării noastre sufletesti. Dumnezeu și legile lui nu se pot nulifica nici din viața economică, din politică, din societate, — fără sancțiuni. Lupta seculară în contra lui Hristos, în contra Bisericii lui, și în contra sufletului, a început să-și aducă roadele însângerate.

Ca și când s'ar apropia declinul neamului omenesc și nu-i cine să'l îndrumeze, să'l povățuiască. Desele conferințe mondiale sunt dovezi grăitoare a neputinței lor de a vindeca. O desorientare, o panică mută, fac să mărească năcazurile.

Viziunea Sfântului Părinte.

O singură putere stă neclintită în confuzia haotica. Nu este mirare! Spiritul Sfânt garantează fermitatea ei. O singură bunăvoință, o adevărată iubire umană veghiază la declinul neamului omenesc: este locșitorul lui Hristos, Sfântul Părinte.

Și când a ajuns la marginea prăpăstiei catastrofale, orologiul lumii stă să semnaleze ceasul al

Mijlocul de înfăptuire.

Pe fiecare papă se poate observa o trăsătură providențială prin care pontificatul capătă o notă distinctivă și personalitatea lui un timbru individual, ce revine mereu în vorbele și scrierile lui, în mod conștient și inconștient.

Ideea la care Piu XI revine mereu, e acțiunea catolică. Războiul universal sufletesc al Regelui — Hristos — prin apostoli laici. Sfântul Părinte așa vede, că împărăția lui Hristos pe pământ nu o poate înfăptui numai cu preoțimea, cu puterea proprie ierarhică. Pentru aceea vrea și urgitează fără încetare, ca alături de preoție să se atașeze imensa mulțimea a laicilor. Să fie convins fiecare catolic în sufletul lui, că numai în semnul Hristosului Rege va putea înflori din nou arborele neamului omenesc. Drept aceea sub conducerea preoților lor, să facă toate eforturile ca primăvara împărăției lui Hristos să poată străbate cât mai în grabă în lumea aceasta amorțită. Prin urmare, dorința Sfântului

Părinte este, mobilizarea universală a laicilor — pentru împărăția lui Hristos. O cruciadă nouă! Acțiunea catolică!

Puterea hotăritoare este la laici.

Ceasornicul lumii vrea să bată ceasul fatal al doisprezecelea. Și în anul 1517 și în anul 1789 au fost astfel de ceasuri fatale aducătoare de lumi noi. Anul 1517 a fost ceasul revoluției religioase, în anul 1789 s'a născut revoluția politică. Amândouă au găsit Biserica nepregătită. Oare ceasul de prefaceri universale va găsi trezite rândurile catolice? Când întreaga ordine naturală și de peste fire stă să se răstoarne din temelii — catolicii stau oare deja cu arme?

Soartea momentului decisiv depinde în bună parte de starea de dezvoltare a acțiunii catolice. Catolicii laici formează o armată colosală. Cea mai mare din lume. În fruntea ei stă ca conducător sf. Părinte, care vede și drumul de ieșire și mijloacele de întrebuițat. Mai mult ca o mie de generali, — episcopi stau alături de dînsul. Mai mult ca treisute de mii de ofițeri, preoțimea. O imposantă putere sufletească! Și pe hârtie o armată de treisute-treizeci de milioane de soldați! Oare învinge-va? Fără îndoială, că va produce eroi de admirat, cari vor readuce epoca eroică a a creștinismului din primii secolii! Pe platforma întinsă a lumii vor sta pe veghe energii, — ridicându-se deasupra potopului universal. Fără îndoială — asupra Bisericii nici porțile iadului nu vor birui. Inșă acum nu despre aceasta este vorbă, ci despre cea, că oare învinge-va Biserica. Veni-va împărăția plină de pace a Hristosului Rege, și oare epoca viitoare a neamului omenesc clădi-se-va pe acele baze noi sociale care sunt schițate în encyclica Quadragesimo Anno? De învingere este vorbă.

Ofițerii, preoții și episcopii, ei singuri nu vor putea să ajungă la aceasta învingere. Ce pot face ofițerii fără soldați? Acțiunea catolică vrea ca masa imensă a laicilor să se organizeze într'o armată instruită, disciplinată, activă și bine organizată. Să fie ei soldații lui Hristos! Aceasta este acțiunea catolică! Aceasta este ideea care preocupă pe Sf. Părinte

Corăbierul din Roma ne arată un nou curs. Vrea ca lucrarea păstorilor să fie sprijinită prin cooperarea laicilor. Până când preoții pregătesc în interiorul sanctualelor nutremântul sufletelor, alimentează ostirea, apără și înarmează cu armele dreptății: învățătura neștirbită a lui Hristos și pregătesc planul de operații: conducerea sufletelor, — până atunci laicii împrăștiați în toate straturile societății, țin cu abnegație, cu spirit de jertfă, fără frică și cu credință haina pământească a împărăției lui Hristos. Și de oare ce laicii în acea măsură sunt membri trupului mistic al lui Hristos ca preoții și ei sunt datori să participe la funcțiunile corpului viu: la activitate. Sf. Părinte vede așa, că învingerea Hristosului Rege în societate, în viață și opinia publică depinde de aceea, dacă energiile formidabile ale laicilor se vor înviora spre activare, și dacă laicii cu stindardul lui Hristos în mâini, vor ataca poziții. Acțiunea catolică este apostolatul laicilor. Dacă până acum puțini — preoții cu câțiva laici zeloși au făcut apostolat, Sf. părinte vrea, ca de aici încolo masele să facă apostolat.

Pietate adâncă.

Cine nu-și dă seamă ca acțiunea catolică vâjăe în așa fel în viața noastră catolică de până acum, ca o furtună puternică aducătoare de primăvară? De aci în colo nu mai sunt suficiente

demonstrațiile de paradă, la dosul cărora și trădătorii și lașii s'au putut ascunde. Nu mai este destul să ascultăm ședințele cluburilor! Nu putem câștiga bătălii, cu nulități cât de organizate.

Pentru aceea apasă Sf. Părinte, ca primul element esențial al acțiunii catolice: viața întinsă supranaturală a darului! O viață a credinței, a rugăciunii, cu participarea la sacramente, cu disciplină cu o tendință spre desăvârșire. Foarte se înșeală cine numai într'aceea stăruie, ca odată să-se înceapă ceva din partea catolicilor! Să înființăm, să organizăm, să eșim afară în lume, să vorbim, să hotărîm, E adevărat că de toate aceste avem nevoie, și totuș nu cu aceste stă, sau cade acțiunea catolică. Toate aceste ar fi un simplu naturalism, o exteriorizare. Aci înainte de toate trebuie suflet catolic! Fără de aceasta, ori ce organizație ar rămâne un schelet gol. Avem lipsă înainte de toate de suflet: sensus catholicus! Acțiunea catolică numai atunci va în noi fața pământului, dacă va fi supranaturală și dacă se va prezenta în cursul puternic al vieții de har.

Apostolat.

Al doilea element esențial al acțiunii catolice este: apostolatul. Sf. Părinte a zis: acțiunea catolică este apostolatul laicilor, pe care să sprijină apostolatul preoților și episcopilor. Cumcă aceasta de ce natură este, și aceea a spus-o Sf. Părinte: Să fie mai buni, nu numai pe seama lor. Să fie mai buni, evlavioși, credincioși, romani, alipiți de Sf. Părinte — apostoli pe seama tuturor. Biserica așteaptă dela dânsii să fie apostoli: apostoli ai cuvântului, ai încurajării, ai apărării, și înainte de toate să exercite acel apostolat, care este liber să-l facă ori cine: apostolatul rugăciunii. În fine acel apostolat, care nimănui nu îi este cu nepu-

tință, din contra care intră în datorința tuturor: apostolatul bunului exemplu.

Nu sunt toate aceste lucruri uitate? Nu odată viața noastră catolică este pentru noi o viață de agreement. Ședem, ascultăm conferințe și în urmă nimica. Cu toate că, în momentul când s'a terminat cuvântarea și slujba, atunci trebuie să începem acțiunea catolică. Atunci trebuie să fim pe terenul de lucru în familie, în locurile muncii noastre de toate zilele, atunci începe lucrarea mărunță dar mi-găloasă și neîntreruptă a lumii noi catolice. Cu arme, sau unelte în mâini, activând, ori în genunchi, să fim pururea apostoli, sau mucenici, ori — martiri.

Disciplina.

Disciplina este al treilea semn distinctiv, o încadrare absolută în ierarhia Bisericii. Adresându-se Sf. Părinte comitetului central italian al acțiunii catolice a declarat: acțiunea catolică să fie propteaua în lucrul cel mai principal al Bisericii; în apostolat. Drept aceea, va trebui să-se acomodeze pururea la învățăturile și la îndemnul ei. Dacă nu odată va fi greu de a atinge această disciplină, dacă de multe ori va trebui să se aducă jefuri pentru că — disciplina rămâne totdeauna o datorință. Disciplina e caracteristică pentru acțiunea catolică, dacă vrea să colaboreze în apostolatul Bisericii. Fără disciplină, această colaborare nici închipui nu se poate. Cumcă ce anume disciplină pretinde sf. Părinte de la acțiunea catolică, în privința aceasta nu lasă nici cea mai mică îndoială. Este disciplina față de toți aceia, pe cari Spiritul Sfânt i-a pus să cărmuiască Biserica lui Dumnezeu, disciplină față de Sf. Părinte și de episcopi. În biserică nu este disciplină fără de pontifice, sau în contra lui. Acțiunea catolică nu se mulțumește cu disciplina unei

organizații politice, sociale sau economice. Direcțiunea orientării ei este eminentemente ierarhică. În primul rând se orientează și ascultă de papa, apoi de episcop și în urma de paroh. De ori cine altul ascultă numai condiționat, în cât se face apel la disciplina lui în numele unuia din acești trei. Acțiunea catolică nici nu se poate închipui fără disciplina catolică și nu există disciplină catolică, în contra parohului, episcopului și papei. Acțiunea catolică se supune, sau nu se poate numi acțiune catolică.

Spre adâncuri.

Catolicii dela noi așteaptă deja cu nerăbdare lucruri mari dela acțiunea catolică. Precum se pare, încă nu este clar că ce este spiritul ei, deja pretinde demonstrații zgomotoase și este neîncrezător, pentru că acțiunea catolică, cu organismul de încheiere a catolicilor români, încă tot nu se prezintă ca un atlet biruitor.

Acțiunea este în primul rând spirit și numai în urmă organizație vizibilă. Trebuie să coborâm întâi în adâncuri, înainte de ce ne am lăși în spațiu. Întâi, trebuie să pătrundem sufletele cu spiritul nou al acțiunii catolice, înainte de ce s'ar prezinta ca acțiune în afară.

Trupă de elită.

Prin urmare: întâi, trebuie să ne uităm mai mult la calitate, decât la cantitate. La spirit mai mult, decât la număr, la caracter decât la masse. În loc să căutăm cel mai mult posibil, să căutăm cel mai bun posibil. Întâi catolici de elită, înainte de ce am deschide porțile pe seama tuturor.

Pierre l'Ermite a zis foarte bine: lucrul cel mai important

este atât la orașe cât și la sate, să formăm oameni de elită. La parohia, la oraș, la țară, bunul mers al lucrurilor depinde de aceea dacă putem găsi la toate vârstele, în toate condițiile, și la ambele sexe, catolici de elită. Oameni întregi, eroi, mucenici martiri. Pentru aceea ne prezintă sf. Părinte de nenumerate ori și cu atâta căldură, laicii bisericii primitive, aceasta falangă strălucită de elită a apostolilor taici. Și unde am putea căuta mai de grabă aceste trupe de elită, dacă nu în congregațiile Mariane. Doară în trecutul lor de peste trei sute de ani, s'a născut din mijlocul lor o întreagă falangă de sfinți, mucenici și martiri.

Cred în viitorul acțiunii catolice.

St. Părinte spune că acțiunea catolică îi este lui atât de scumpă cași lumina ochilor. Acțiunea catolică nu mai este o chestiune simplă academică nu mai este timpul de a vorbi de dreptul ei la existență. Suntem datori să traducem în fapte ideea. Forma ei va varia de la țară la țară — și acțiunea română va diferi de acțiunea catolică a altor țări, însă spiritul și esența va fi aceeași.

Cred în cruciada acțiunii catolice. Cred în împărăția universală a Hristosului Rege. Cred că acțiunea catolică este acel drum imperial, pe care înaintează Hristosul Rege spre tronul lui universal. Cred în viitorul acțiunii catolice, ca al unei atari mișcări unde ierarhia și poporul, preoți și laici într-o singură lucrare se înfrățesc, timp îndelungat a i-se împotrivi nu se poate.

Signism. Mihailovits.

Traducere din „Maria Kongregatio.” 1933. Oct.

Gavrilă Mihalyi.

Comorile Maramurășului.

Sunt multe. — minereuri, păduri, pășuni alpine, pomi fructiferi și altele, pe cari a le înșira, n'ar avea niciun folos. —

Mai avem un popor frumos, sănătos inzestrat cu calități distinse.

Oricine, din depărtări, cercetează Maramurășul e cucerit, de ce găsește în noi.

N'am fi însă sinceri, dacă n'am sublinia, că avem și scăderi și că organizația noastră actuală și cea din trecut, lasă mult de dorit.

Credem însă, că cea mai scumpă, cea mai aleasă comoară a Maramurășului, păstrată din îndepărtate veacuri, — e credința vie creștinească, delolaltă cu tradițiile creștinești, păstrate cu atâta sfintenție, din generații în generații.

Bisericele din Maramurăș — cu preoții, învățătorii și diecii, — grupați în jurul acestor temelii ale naționalismului — au susținut, au apărat, legea, limba, datinile, portul și tot ce e românesc în Maramurășul nostru.

Credința creștinească a fost comoara, cea mai prețioasă, a bunăseamă cu mult mai de preț decât diplomele, considerate, ca o mândrie a trecutului zbuțuit.

Și le scriu aceste, fiindcă ici-colo, și mai ales la tineret, cu deosebire la tineretul nostru eșit din școli, se manifestă o ținută categoric ostilă credinței.

Nu șovăesc a mă fixa, că din mult accentuatele deosebiri dintre tineri și bătrâni, cu drept cuvânt se împotrivesc bătrânii, direcțiunii antireligioase, a tineretului, fiindcă concepția de creștin și român, nu pot fi despărțite.

Acei cari au clătinat, și clătină credința, nota caracteristică

și distinsă a Maramurășenilor în trecut, lucră cu toată puterea, la stricarea fundamentului, care a susținut Maramurășul, în aproape două mii de ani.

Nu pot să cred că acele

odrasle ale neamului, cari porneșc o luptă, pentru a conduce ei neamul românesc, să pună pe steagul lor lozinca: SINE DEO.

Dr. Titu Doros

Reflexii la jubileul de zece ani, al „Duminecii“.

Înainte mea defilează azi între miresme de cădelnițe și pâlăeri de ceară toată apoteză sintetică a nenumăratelor articole religioase culese cu smerenia sufletului simplu de tipograf într'un deceniu de încordare intelectuală, care s'a nutrit din izvorul grației divine.

Acest măreț și mistic cortegi este privit de două categorii de cititori creștini.

1. De suflete creștine în a căror „Eu“ tronează divina Pace; doar aceștia deschizându-și inima lor fie pentru lăcașul blândului Isus, din judecata lor — fie ca veriga cea mai simplă, s'au cea mai rafinat complicată din lanțul, gândirii omenești — este complex eliminată josnicia, farizeismul, nedreptatea și răutatea.

2. De suflete, cari numai prin certificatul de naștere — nu și prin însușiri bune și contemplare sufletească — poartă acest măreț nume de „creștini.“

Dar și pentru unii și pentru alții deopotrivă s'a scurs balzamil sfintelor slove de mărturisire pe față, a iubirii și credinței adevărate, cari țin numai împreună echilibrul dinamismului etic al acestei lumi — pot să-i zic, chiar — ușurate.

Avida activitate a câtorva modești și desinteresate colaboratori, constituie școala doctrinei de pură spiritualitate religioasă

pe plaiurile noastre, nu rece, nu rigidă, nu inactuală, nu ireală prin adâncimea revelațiilor ei mistice și totuși modernă, ba chiar direct reclamată de vremurile în cari trăim.

Ea trezește flacăra stinsă a echilibrului social în omul de azi, care duce o viață de stranie dualitate luptând contra forței pasiunilor lui, cu puterea credinței, care îl hrănește cu maxima, că este născut pentru Isus Christos și pentru Impărăția lui își face stagiul pe acest pământ.

În tainele „Eului“ său, fiecare din acești doi „creștini“ din noi, se adapă nivelându-și haturile sufletești din învățăturile acestei școli.

În primul rând feminismul adevărat trebuie să se hrănească și el, din aceste divine și neperitoare izvoare cerești, dacă, femeia vrea serios să fie creatoare de morală, supremul țel — în opera ei de educație, în familie cât și în societate, dar mai impetuos în calitatea ei sfântă de mamă.

Fără ambianța veridică a lumii transcendente opera noastră feministă a pierit odată cu nașterea ei.

Salut cu această ocazie și munca frumoasă a femeii colaboratoare la Dumineca.

Flora Dr. Iuga

„Dumineca” și Agrul

Deși Agrul în Vicariatul Maramureș în anul al patrulea al existenței sale ar putea să prezinte un succes cu mult mai îmbucurător, sunt totuși de părerea, că tot ce a ajuns până acuma, o poate mulțumi în cea mai mare parte ajutorului primit prin Organul „Dumineca”.

Fără conlucrarea Organului „Dumineca”, Agrul în Vicariatul Maramureș nici că s'ar fi putut organiza într'un timp proporțional atât de scurt în toate parohiile.

Între împrejurări atât de anormale, grele în zilele de azi, contactul personal cu mulțimea credincioșilor e aproape irealizabil.

A să deplasa în depărtări, cum este de pildă Sighetul de Borșa — distanță de 100 km. — e aproape imposibil, fiind costisitor și pretinde timp. Dar și deplasările cu scopul de organizare și propagandă chiar și în parohiile cele mai apropiate, pretinde atâtea cheltueli efective, timp și energie, de care organizatorii și susținătorii cauzei nu dispun.

E drept ca nici „Dumineca” nu apare fără cheltueli, totuși e incomparabil mai puțin costisitor, iar în ceea ce privește menținerea legăturilor între conducători și membri Agrului, mai permanent ca și câte o deplasare.

Organul „Dumineca” sosind în mod ireprosabil regulat, timp de zece ani din săptămâna în săptămâna în fiecare parohie, a susținut și susține un viu și neîntrerupt contact între cei interesați. Nu a trebuit alt ceva, decât să fi fost în fiecare parohie numai una singură persoană care și-a asumat sarcina de a o primi, împărți, și tălculi cele cuprinse în ea.

„Dumineca” a publicat deja la 8 Decembrie, 1929, constituirea Agrului, întâmplată în zilele de 23 și 24 Noembrie al aceluiaș an în Blaj. La 5 Ianuarie 1930, a interpretat scopurile Agrului, arătând, că aceste patru slove: AGRU, sunt menite a deschide o nouă perioadă în viața Bisericii noastre române unite cu Roma.

„Dumineca” a publicat apoi Statutul și Regulamentul General al Agrului și a ținut în curent pe cetitorii despre toate evenimentele ale acestei Asociațiuni din întreaga provincia metropolitană. Iar după ce ideea a fost bine cunoscută și s'au primit delegațiile convenite, deja la data de 19 Octombrie 1930 Agrul în Vicariatul Maramureș în 46 de parohii a putut avea 39 organizații cu 2954 membri, dintre cari unul fondator, nouă pe viață. Așa ca la primul congres general al Agrului ținut în Sighet în zilele de 24—26 Oct. 1930 s'a putut prezenta Maramureșul credincios, așa cum s'a prezentat.

Cu aceasta ocaziune a dat „Dumineca” un număr festiv, cu 2,000 de exemplare. În fine după ce au fost constituite toate organizațiile a publicat un Sematism complet, publicând nominal membri comitetelor, numărul și calitatea membrilor.

Iar dela data de 10 Aprilie, 1932 i-sa acordat ca un Supplement al Duminecei: „AGRU”-I, de când cu puteri unite lucră împreună aceste două organe, ținând la suprafață chestia și chiamă conștiința celor obligați, la îndeplinirea datorinței lor.

„Dumineca” în anul sfânt după primul pelerinaj al nostru la Roma, înțelegând intențiunile Preafericitului Părinte Papa Piu XI. manifestate cu ocaziunea

comemorării centenarului al XVI-lea al conciliului ecumenic dela Nicea, când s'a celebrat o Misă Pontificală în rit grecesc în Biserica Vaticană, apare dela data de 6 Decembrie 1925, cu emblema papală, dovedind și în exterior, că vrea și este în legătură nemijlocită cu aceea Biserică pe care nici porțile iadului nu o vor birui.

Dacă mai considerăm împrejurarea ca Comitetul de redacție al organului „Dumineca” compus din puțini dar credincioși și zeloși intelectuali, cari desinteresăți, deși ocupați cu cele profesionale totuși lucră, de zece ani și își țin ședințele — fără convocări speciale, costisitoare și obositoare — cu foarte rare și bine motivate excepțiuni, în fiecare zi de Sâmbătă, unde pe lângă temele strict redacționale sunt pertratate și discutate toate chestiunile — de multe ori foarte jingăse — ce interesează azi și sunt în competiția și cadrele Agrului, ca Acțiune Catolică, putem constata că, „Dumineca” este la locul ei.

În consecință, Agrul din Vicariatul Maramureș cu ocaziunea împlinirii de zece ani de muncă, își aduce salutul și mulțumitele sale sincere pentru concursul ce ia dat „Dumineca” cu pregătirea terenului deja mai înainte decât cum a luat Agrul chiar și ființă, ce îi dă decând s'a organizat, și îi dorește ca să aducă roade și mai îmbelșugate în viitor.

Dr. F. Mihalyi
președ. org. locale Sighet.

Inainte cu zece ani...

Un mânunchiu de intelectuali mireni, credincioși, iubitori de Biserică și popor, într-o bună seară se prezintă la preofitul lor cu pretențiunea evlavioasă, că e timpul a se pune la drum un organ cu menirea de a da țăranului din Maramureș și eventual județele învecinate barem pe Sfânta zi a Duminecii o lectură — fie cât de redusă în extensiune — moralizatoare, care să-i servească hrană spirituală, edificatoare și să-l întărească în credință.

Discuțiile au fost scurte și precise. Colaboratori se vor găsi. Ca de încheiere, unul dintre mireni prezenți, scoate portmoneul și imi predă 1000 lei spese pentru numărul prim al revistei săptămânală „Dumineca”. Cu aceasta constătuirea s'a terminat. La 2—3 zile sosesc articole și „Dumineca” organul oficial al Vicariatului român unit al Maramureșului, își face apariția.

De atunci s'a strecurat săptămână după săptămână, „Dumineca”, apare regulat, și azi numărăm zece ani dela apariția ei.

În curs de 10 ani, „Dumineca” s'a născut să fie un tovarăș credincios fraților Preoți în munca grea a păstorației. Servește țăranului nostru cu îndemn, încurajare și unde e lipsă de îndrumări pentru o viață activă catolică.

Pe lângă munca uriașă a clerului, „Duminecei” îi revine o parte însemnată a creerii unei situații de creștinească viață, carea ne face să credem, că Maramureșul nu e cel din urmă în asta privință.

Organul nostru, s'a născut să-și dea contribuția sa la mișcările religioase. Avem Agru

organizat în toate parohiile și filiile, nu mai puțin a colaborat la înjghebură Reuniunilor Mariane, Cultului Inimei Preasfinte, Rozarului ș. a.

Atingând toate aceste, se cuvine mulțumită și recunoștință tuturor colaboratorilor, în special misionarului Maramureșului, care mai bine de doi ani este sufletul revistei. Primească vechia „Asociațiune pentru cultura poporului român din Maramureș” expresia sentimentelor de sinceră grațitudine pentru jertfa marimonoasă, care a făcut posibilă existența și apariția regulată a foaiei.

În deosebi și mai pe sus de toate, pentru mila, darul și ajutorul primit de sus, aduc, mulțumită și cea mai adâncă închinăciune Inimei preasfinte a celui Restignit.

Ilariu Boros

vicar for. eppal.
cenzor ecleziastic.



O problemă a Agru-lui.

Dacă menirea Agrului o vedem în aceea ca el — mână-în-mână cu Biserica, să organizeze viața religioasă și să salveze dela peire suflete creștinești: din acest ultim punct de vedere i-se impune pentru rezolvire o problemă destul de neglijată, până azi, dar cu atât mai importantă. Aceasta este problema îndrumării religioase a tinerilor, feciori și fete veniți la oraș pentru slujbă.

Cu toată groaza instinctivă, care o are țăranul român ca să-și dea copilul servitor în oraș, mizeria mare de acasă și perspectiva unui trai mai ușor, îndreptează azi pașii

multor tineri și tinere spre acest fel de existență.

Și, treptat-treptat, sub presiunea foamei și a obicinuinții, părinții nu mai simt rușinea, dacă odraslele lor trimise la oraș, sub influența nefastă a acestuia, decad moralicește. Ori acest lucru se întâmplă aproape totdeauna. Un doctor de la serviciul sanitar urban din Sighet afirmă că dintre 400 servitoare, românce venite de acasă, aproape toate cad pradă păcatului, deja după o petrecere de 2—3 luni în oraș.

Faptul constatat în orașul Sighet și care s'ar putea constata în toate orașele noastre, este un adevărat pericol moral și social nu numai prin proporțiile răului, cât și prin gravitatea conșecințelor lui. Căci decăderea morală nimicește individul atât sufletește cât și trupește. Apoi fiecare decăzut este un focar de infecție și degenerație, atât sufletească cât și trupească. Iar, din cauză că din aceste elemente ale populației se va forma stratul de jos al locuitorilor români din orașe: este și un pericol național, alcătuindu-se acest strat social din elemente fără credință religioasă, fără ideal și fără sănătate fizică.

Depravarea catastrofală a unui număr atât de important de elemente țărănești se datorește, în locul cel dintâiu, faptului că tinerii scăpați de sub ochii ocrotitori ai părinților și ai satului, și ajunși la oraș sunt lipsiți de orice supraveghere și desfăcuți de orice legături sociale sănătoase. Biserica și slujitorii ei, acestora li se par străini.

Unii nu cutează, alții, duși de curentul prietenelor și prietenilor, nu mai vreau să aibă legături cu religia și socotind-o ca ceva ce nu este pentru ei, în timpul serviciilor divine de Duminecă după masă și

din zile de sărbători umple cârciumele clandestine, localurile murdare, colțurile de străzi, scandalizând lumea cu purtarea lor.

Totuși, oricât de răi ar fi ei, conștiința noastră românească și creștinească nu poate tolera dănuirea acestui rău. Căci este vorbă de suflete și de generații întregi. Este vorba de fii ai Neamului care sunt chemați să îndeplinească alt rol în această țară creștinească și românească, decât să fie unealta bătăii de joc a unor ființe libidinoase!

Administrația este prea indiferentă față de chestiunile de religie și morală. Ea nu se simte îndatorată ca să intre — cu mână de fier — în chestiunile „particulare” ale altora. Dar societatea românească și în special Biserica și asociațiile religioase, deci Agru-l, trebuie să vadă altcum lucrurile. Înaintea lor se deschide aci un câmp întins de misionarism.

Pentru salvarea acestor suflete condamnate peirii, dacă nu li-se vine într' ajutor de cu bună vreme, trebuie să pornească plină de entuziasm, dar și plină de prudență.

È necesară, înainte de toate, cunoșterea numărului, numelui și adresei fiecăruie dintre cei vizafi. Trebuie cercetați în mediul în care trăiesc, la patronii lor, pentru a cunoaște atmosfera casei lor, munca ce o săvârșesc, preocupățiunile și petrecerile lor. Trebuie văzut, dacă nu sunt exploatați, și vârați intenționat în brațele păcatului de către unii patroni neomenoși. Trebuie ca îndată ce au venit la oraș să fie aduși în legătură cu Agru-l și cu Biserica care se vor îngriji de binele lor moral și material. . . și-i vor opri ca să nu cadă în brațele destrebălării.

De aceea e de dorit ca la

fiecare organizație centrală a Agru-lui dela orașe să se înființeze câte două secții de patronaj: compusă una din doamne și domnișoare, pentru fete; alta din bărbați, pentru feciori.

În afară de aceasta, fiecare organizație parohială a Agru-lui ar avea îndatorirea să avizeze organizația din orașul respectiv despre numele și datele servitorilor și servitoarelor din localitatea respectivă, veniți în oraș. S'ar putea obicinui părinții ca să-și lase copiii pentru stări slujbe la oraș numai cu știrea Agru-lui parohial și cu recomandăția lui către secția de patronaj a Agru-lui din oraș.

Această problemă de mare importanță religioasă, socială și națională ce i se dă Agru-lui

pentru deslegare, pretinde dela ceice se angajază a o deslega, o adevărată muncă de samarițean. Este asemănătoare cu ceea ce a misionarilor cari merg în continente îndepărtate pentru a aduce suflete la izvorul nesecat al credinții. Pericolele acesteilalte misiuni deși nu cer jertfe de sânge, cer însă foarte multă dragoste, foarte multă răbdare și curaj de a lua asupra sa oprobriul lumii și mai întâiu chiar a acestora spre a cărora salvare se tinde.

Dar a suferi pentru idealul creștinesc însemnează a urma calea Domnului, iar Agru-l este chemat să atragă pe cât de mulți dintre fiii Neamului Românesc, pe această cale.

V. Popp.

Politica și Dumineca

Izvorul acțiunii omenești în toate timpurile a fost Credința, plântată și îngrijită în sufletele noastre de către divina Mamă: Maica Biserică.

Organul Dumineca prin scrierile sale a contribuit la întărirea caracterului moral al credincioșilor supuși Maicei Noastre Biserici; deci colaborând cu Ea, a secundat-o în opera: fericirii vecinice.

Viața politică privită serios este și ea un izvor de acțiune monumentală și constructivă omenească, căci dela ea atârnă fericirea temporală a cetățenilor unei țări.

Valoarea fiecărui individ fiind considerată în totdeauna

prin concepția sa ce o are despre viață, fericirea sa temporală lasă urme în aceia vecinică, la care ne pregătește buna noastră Maică: Biserica.

Dacă am simți o mai vie atracție spre idealul bunului simț al muncii desinteresate și al binelui general, dacă am respecta învățăturile Bisericii, dacă ne-am hrăni mai mult din Presa Bună și Dumineci și ca politicieni, rândurile Stavincylor și compromiterilor zilnice, s'ar rări vădit întru fericire și temporală și vecinică a credincioșilor-cetățeni ai Statului politic a lui Hristos, ai Impărăției Domnului*.

Dr. Gavril Iuga.

Gazeta „Dumineca” și viața catolică din Maramureș

Mă simt emoționat ca și un părinte, când fiul său se gata de o lungă călătorie și trebuie să-i dea povește folositoare. Părintele cu o gingașie pălpitândă îi pune în revistă fiului toate luptele, piedecile, suferințele și primejdiile, cari îl vor întâmpina în călătoria proiectată.

Iar când la despărțire cu o iubire paternă îi imprimă pe buzele fiului iubit sărutul de adio, îi mai grăiește: „Fiule. Să fii om cinstit, poartă cu vrednicie și nepătat numele tatălui tău!

La înfișarea unui periodic catolic, avântul îl dă convingerea adevărată de creștin catolic nutrită din spiritul evanghelic al lui Hristos, care a cucerit lumea, a încreștinat neamurile pământului prin apostolii și martirii încălzii, luminași și întăriți de acel elixir dumnezeesc.

Pentru a ajunge la rezultatul dorit să recere: muncă, oboseală, convingere și altruism și în special: perseveranță și înțelegere deplină. A pârțini un modest periodic catolic în Maramureș, este o operă catolică vrednică de laudă, însă grea problemă de urmat în secolul a-1 20-lea, în secolul nestatorniciei, a crizei morale, prin care trecem de multă vreme, dar mai ales dela terminarea războiului aceasta criză e accentuată în mod și mai obraznic.

Durere, sunt creștini catolici și buni români, cari și azi se nutresc cu o ducere din cetitul gazetelor ateiste, imorale, anticreștine și anticatolice, însă și numărul celor înțelegători, cari au priceput restul periodicului „Dumineca” în decursul celor zece ani dela apariția ei, s'au înmulțit, l'au apreciat, l'au răspândit, l'au abonat convingși

fiind că conștiința catolică în bitul tuturor criticilor pornite și svonite pe la periferiile Maramureșului, numai prin presa bună se poate alimenta și cimenta, fie aceea cât de rudimentară și modestă. Scopul propus l'am ajuns încâtva, aderenții sectelor se micșorează, viața catolică se intensifică în diferenții, lenioșii, malițioșii ne critică, care este bun augur pentru a continua pe drumul indicat, de a ne face datoria. Presupun, că pentru un viitor nici un păstor sufletesc din Maramureș n'a mai retrimite-o, nici n'a pacheta alimente în dânsa, ci o va distribui între enoriașii Domniei-Sale cu zelul apostolic recerut. Fondatorii și susținătorii acestui periodic au adus cele mai mari jertfe materiale urmărind lozınca. „Statornici în cinstea de lege și Țară, în focul credinții catolice statornici”. E firesc deci să pricepem, că numai presa catolică e aceea mare putere, pentru care trebuie să ne cheltuim toate puterile minții și muncii noastre, ca să poată fi puternică temelie a vieții catolice din Maramureș, turn de veghe și apărător contra dușmanilor întriganți.

Menirea acestui periodic este: de a îndruma și controla viața catolică din județul Maramureș.

Nu de mult s'a ținut un congres a-1 medicilor în Paris. Despre toate s'au vorbit în acest congres: despre tinerețe, frumusețe, avere, putere, sănătate. Un medic a adus jalea: că tineretul de azi este narcotizat, nervos, disgustat de viață, n'are nici un ideal măreț, nici moravuri bune.

Această o atribue presei

ateiste imorale și ca medicină: recomandă abonarea și citirea presei catolice nu doară din prea mare și intensă convingere religioasă, însă la tot cazul din necesitatea menținerii sănătății tineretului. Cred că și tineretul nostru robust va da ascultare sfatului acestui medic înțelegător și cunoscător al boalelor moderne de azi.

Pe un afiș de cinema odată am văzut un tablou: Un tânăr cu pumnalul în mână ridicat pentru junghiere, iar la picioarele lui strivită la pământ se află o fetiță îngrozită de frică căutând la tinăr. Inscripția cu litere mari era: Desarmare ușoară. În eroul acestui tablou recunosc autorii presei imorale materialiste, care zilnic i-și câștigă jertfele lor funeste.

Când S. Apostol Pavel predica învățătura lui Hristos în Efes, locuitorii acestei cetăți recunoscând ereziile lor, au adunat cărțile lor rele înaintea sfântului Apostol și le-au ars pe toate. Au socotit prețurile lor, și au aflat cincizeci de mii de arginți. Așa de cu tărie creștea și se întăria cuvântul Domnului. (Fapt. Apost. C. 19, 20). Ce bine ar fi, dacă toți bunii români creștini catolici ar arde toate romanele, nuvelele, tablourile și fotografiile lor imorale urmărind exemplul celor din afes, ar fi mai liniștiți, indestulși și mai trainici în moravuri și în sănătate.

Periodicul „Dumineca” i-și va face datoria și pre mai de în direcția indicată și de a purta cu cinste parte demnitate acest nume, de a educa convingși, creștini catolici și buni patrioți români.

Dariu Vlad

protopop on. preot II, Sighet.



„Domnul meu și Dumnezeuul meu.“

La capătul drumului pe care-l urcăm mereu, drum făcut din păreri de rău, din înfrânări, din rugăciuni, din cugetarea ființii omenești asupra nemirniciei ei, și totuși ridicarea ei la o mare valoare prin lumina dumnezească, la capătul drumului stă „Mântuirea“, stă, Răscumpărătorul, stă Domnul cu brațele întinse pe Cruce, stă Dânsul în tot eternul ființii sale, stă Sfânta Euharistie. Ne-a dat toată ființa Lui divină, ca să ne scoată din noaptea întunecului. Dar nu numai atât! Domnului I-a fost milă să ne lase singuri de-alungul veacurilor; în fiecare zi ne-așteaptă să ne strângă la inima lui. Din dragostea lui luăm puteri noi de viață, în fiecare zi ne îmbie potirul din care să sorbim credința, dragostea și speranța. Sfânta Euharistie e pâinea ce coboară din cer: „cel ce mănâncă Trupul meu și bea sângele meu, întru mine rămâne și eu întru el.“ Toate strădaniile noastre: postul, rugăciunea, fapta bună sunt flăcări ce ne purifică, sunt pregătiri cu care ne facem vrednici de Dânsul, de Sfânta Euharistie. Dânsul e fericirea, e dorul nostru împlinit, El e mângâierea, întărirea și însuflețirea noastră pentru a putea înainta pe calea Lui Sfânta Euharistie ne fermentează sufletele, ni-l rodește. E Domnul ce ni se predă în substanța ce pătrunzându-ne, ne transformă în sensul ei. El e dragostea ce ni se dă în toată sfânta ei nobleță, generozitate și milă, că sufletul nostru în tresărire nespusei bucurii sufletești strigă: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!“ E anticiparea momentului divin când desfăcuți de pulberea timpului, putem să-l contemplăm adevărat.

Prin taina acesta ne absorbim în Domnul. A nu fi pregătiți pentru această mare, sfântă alianță e a-l limita puterea lui infinită de prefacere, de înălțare de luminare a ființii noastre, e a ne arăta răi, dușmănoși, grosolani față de infinita subtilitate a iubirii Lui.

Octavia Corodeanu.



Steagul lui Hristos.

Gândirea mea la tine zboară azi, dulce Isuse, care ai dat dovadă înfiorătoare și nemărginit de frumoasă, că ești Hristos, Rege al vieții, învingătorul morții. Te văd ridicându-te din mormânt, blând și strălucitor, în mâna ta cu steagul triumfului, pe care lângă crucea învingerii sunt scrise și cuvintele: *Pace Vouă!* În gând cad în genunchi, dar privirea mea este ațintită spre tine. Nu îmi acoper fața, vreau să-ți contemplez figura dumnezească, căci știu, că în această mare strălucire tu tot același rămâi, Isuse al meu, care ai murit pentru mine, căci mai iubit.

Pe mine nu mă orbesc razele cari se revărsă din corpul tău — transfigurat, ca pe paznicii păgâni — pentrucă-mi sunt cunoscute izvoarele luminoase ale acestor raze; *Ranele sfinte ale tale*. Toată figura ta mi-e nespuse de dragă și cunoscută: Tu ești cel mai vechi și cel mai bun prieten al meu, numai ție ti-am spus tainele inimii mele, tu cunoști slăbiciunile mele și dacă vreo floare împodobește solul arid al sufletului meu, o palidă floare de virtute, tu ai sădit-o și aceea.

Te privesc și mi se pare că în adâncul rănilor tale, în izvorul razelor strălucitoare ca

diamantul e fierbere încă. Îmi ațintesc privirea spre capul tău dumnezeiesc frumos și văd picături de rubine în locul spinilor. „O, Isuse al meu încă și acum sângerezi?“ Tu, fără cuvinte, îmi arăți inscripția steagului. Te înțeleg.

Ai murit, să ne dai pace, — iar pacea unde este? Popoarele se războiesc, societățile se distrag una pe alta, indivizii se pândesc ca să afle punctul atacabil al semenului. Omul e înarmat contra omului, tot ce născocoște ura se realizează, proprietatea, onoarea și viața altuia nu sunt respectate. Răutatea își parcurge orbita ei, cași cum Tu, Isuse, n'ai fi trecut niciodată prin lume. Iar faptele sale îți innoiesc rănilor și fac ca sângele tău prea scump să țighească iarăși din ele cași cum ura, o Isuse, și acum pe tine te-ar răni.

Îți caut privirea caldă și duios-pătrunzătoare. Din colțul ochilor tăi izbucnesc două lacrimi mari, curate ca picăturile de rouă. Isuse, Tu plângi? Tu nu-mi vorbești, dar iarăși îmi arăți steagul tău, care într'un colț are și două litere: alfa și omega. Iarăși te înțeleg. Tu ai așteptat dela noi, că după moartea și învierea ta, Tu să fii începutul și sfârșitul acțiunilor noastre, Tu să fii unica cauză și unicul scop în viața noastră, Tu ai vrea ca lucrurile, care nu pot exista în prezența ta, să fie neexistente și pentru noi, vrei să fii alfa și omega noastră. Și nu ești. De aceea strălucesc picături de rouă în ochii tăi.

Indurerat-îngândurată privesc steagul alb din mâinile tale fine și rănite. Privesc Crucea, inscripția: *Pace Vouă* și literile *alfa și omega*, începutul și sfârșitul alfabetului elin.

* * *

Vreți să ne adunăm și să luptăm sub steagul dulcelui Isus-Hristos?!

Dr. Irina Berinde

„Dumineca“ și naționalismul.

Conservarea purității moravurilor și a tradițiilor sănatoase; integritatea caracterului, simțul de dreptate și de milă, alipirea de Biserică, încrederea în conducătorii firești, dragostea și înțelegerea dintre frați, sunt cea mai bună cheazășie a conservării și propășirii naționale a unui popor.

Dela prima ei apariție, „Dumineca“ a stat neconținut în slujba celor mai înalte interese românești. În coloanele ei nu s'a făcut politică, nici sectarism și nici personalități. Ea n'a alimentat zizaniile atât de strâns legate de alte gazete, ci a propagat numai pacea, înțelegerea și curățenia sufletească.

„Dumineca“ a fost destinată exclusiv țărănimii. Redactată în slove înțelese și de cei mai simpli țărani, a umplut un mare gol în propagarea culturii românești la sate. Din cauza prețului ei moderat de un leu, distribuită fiind și gratuit din partea oficiilor parohiale, „Dumineca“ a fost accesibilă și celor mai nevoiași, servindu-le de hrană sufletească în timpul de odihnă și de repaos dominical.

Azi, când „Dumineca“ serbează un deceniu de existență și de rodnică activitate, Maramuresul înregistrează în analele sale un eveniment național de o importanță indiscutabilă.

Dr. A. Filipciuc.

Invingerea.

Lumea mare, natura întregă este preafrumoasă, dacă omul nu o murdărește cu păcatele sale. Așa a fost totdeauna așa va fi Omul cel dintâi atunci a pierdut paradisul, când într'o uitare de sine nefastă s'a arătat neascultător. L-a isbit blestemul: blestemat să fie pământul între lucrurile mâinilor tale. Este de mirat dacă în aceasta stare totul a devenit inamicul omului, petrucă și el a devenit inamicul lui Dumnezeu? Războiul a izbucnit, cine l-a început? Inimicul omului sunt focul și marea, chiar cultura-i proprie, care exploatează producția pământului mamă; picătura de apă și aerul, căci nu știe, miazmele morții când sunt înghițite de el.

Lumea atunci devine întunecoasă, când sufletul este învăluit în noaptea neagră a păcatului. Așa a fost înainte de în-

carnarea Fiului Omului, când omul milenii de arând în zădar a căutat paradisul pierdut. S'a ofilit în căutare, dar nu l-a găsit.

Când însă a apărut Dumnezeu pe pământ, situația s'a schimbat. Atunci s'a împlinit și binecuvântarea: În tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului.

În urma lui Hristos lumină nouă înundează pământul. Cei ce-L urmează, înțeleg glasul Lui și devin măestri în arta de a glorifica totul. Dorul ascuns al omenirii se împlinește, ei găsesc paradisul pierdut. În urma lor flori răsar din huma blestemată — odată — a pământului, elementele naturii vrăjmașe omului se înblânzesc. Totul se schimbă.

Puterea naturii este înfrântă cu puterea reprezentată prin sfinți.

lătă lumea frumoasă a sufletelor biruitoare. Înțelegem taina mare că pe pământul blestemului și al păcatului s'a deschis paradisul.

Paradisul aflat: lumea frumoasă adusă de iubirea lui Isus. Proprietarii acestui paradis sunt: sufletele biruitoare.

Pe arena Colosseului, cași miei blânzi, așa stau fiarele la picioarele martirilor. Pe sf. Policarp flacărele îl păzesc pe rug, Tiburtiu nevătămat, umblă pe jăratecul aprins. Sfântul Petru din Alcantara cu picioare goale umblă pe zăpadă, care se topește și fumegă sub picioarele lui. Sfântul Francisc de Assisi în Spoleto predică păsărilor, și în Gubbio face contract cu lupul. Priveghitoarele, păsările aurorei, vin de se aduna deasupra cămăruței lui, când în amurg împreună cu ultimele raze ale soarelui, sufletul lui zboară spre cer...

Cât de admirabil este lumea sufletelor biruitoare... Puterea Regelui sfinților lucrează în ele, aceasta putere face, ca ele să înțeleagă, că sf. Petru umblă pe valuri, până când nu se îndoieste și că sf. Raimund așezat numai pe haina sa, străbate în largul ei marea.

„Pace vouă“ este lozinca lui Isus biruitorul. Prin luptă grea, prin jertfă cruntă ne-a câștigat nouă pace și în ea fericire și paradisul pierdut.

* * *

Oare veni-va timpul, când însfârșit se va lumina totul pe pământ, când „aliluia“ cântat de ingerii cerului, așa va răsuna, ca trâmbița libertății biruitoare...

„Omnia instaurare în Christo“ se aude din Roma.

Incepem să înțelegem, că viața noastră goală numai, prin Isus poate primi conținut. Parcă cultul euharisticului Isus

din ce în ce ar deveni mai adânc... Să fim apostolii împărțșirilor dese! Căci în sfârșit, numai Isus biruitorul poate crea suflete biruitoare.

Titu Berinde.

Adevărata sărbătoare.

Ca omenirea să ajungă la o sărbătoare strălucitoare, a trebuit să treacă prin marea roșie a sângelui lui Isus Hristos. Potopul de sânge al lui Isus a inundat pământul, însă în urma acestui potop nu s'a stins viața ca în vremea lui Noe, ci a răsărit strălucita bucurie a Paștilor.

În timpul agoniei de pe cruce a lui Isus discul roșu ca sângele a soarelui, culoarea întunecată a cerului spre apus și răsărit, doliul adânc și apăsător al naturii întregi au vestit, că o

să fie — și nu peste mult — sărbătoare pe pământ.

Va fi sărbătoare... sărbătoare strălucitoare! În haine strălucite, cu inimă și suflet strălucitor sărbătoresc toți aceia, de pe al căror suflet sângele lui Isus a spălat murdăria întunecată.

O, cât de biruitoare este Biserica, când adună în fața Mielului falanga numeroasă a sufletelor strălucitoare, a declara, care s'au înbăiat în sângele Mielului neprihănit.

Cum se poate, că mai vedem oameni cu fața întunecată al căror suflet este ingreunat de indoială, a căror inimă a secăt și al căror spirit este... negru? Dar când cu harul pierdut părăsește sufletul toată frumuseța creării, răscumpărării și sfințirii, atunci în suflet totul se întunecă. *Somn adânc în noapte neagră.*

Isus a biruit asupra nopții, asupra întunerecului și asupra morții. Cu sentimentul biruinței dumnezeiești vine între oameni și strigă: *pace vouă.*

Cași cum ar zice, să nu vă

fie frică, dacă vă învăluie întunerecul! Să nu vă temeți, dacă vă inconjoară norii grei ai desperării! Nimic nu vă poate învinge, căci eu am biruit lumea.

Și în urma acestei idei în fața noastră vedem o lume preafrumoasă, o lume de paradis. Mielul nepătat în haine albe ca zăpada. Lângă El și în jurul Său milioane de suflete albe. Toate suflete învingătoare. Să ne atașăm și noi de ei.

MISMAR

Redacția, Tipografia și
Librăria tuturor clienților
și cititorilor le dorește:
SĂRBĂTORI FERICITE!

Calendar săptămânal.

8 — 14 Aprilie 1934.

8. Dumineca Paștilor Ap. Fapt. 1, 1. Ev. Ioan 1, 1.
9. Luni Paștilor
10. Marți Paștilor
11. Mercuri M. Antipa
12. Joi Ep. Vasile
13. Vineri M. Artimon
14. Sâmbătă Papa Martin.



„Dintru înălțime te-ai pogorit, Indurate, și îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi, ceea ce ești viața și învierea noastră, Doamne, mărire ție.“

„Cela ce pentru noi te-ai născut din Fecioară, și răstignire ai răbdat, Bunule, carele cu moartea pre moarte ai prădat, și înviere ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna ta, arată iubirea ta de oameni, îndurate, primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce te-a născut pe tine, care se roagă pentru noi, și mântuește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel desperat.“

(Trop. inv. Gl. 8 și al Născ.)